

Verdwaald en thuisgekomen

Een innerlijke ontdekkingsstocht

Verdwaald en thuisgekomen

Een innerlijke ontdekkingsstocht

Patricia Rogge

Omslagontwerp: Patricia Rogge

Omslagfoto: Rita Vermet

ISBN: 9789403605319

© 2020 Patricia Rogge, Koekelare

Mail: shakti@telenet.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

© *Een Cursus in Wonderen* berust bij uitgeverij Ankh Hermes, Utrecht

Inhoud

Voorwoord.....	7
----------------	---

Deel 1: De innerlijke ontdekkingsstocht.

De dag dat het licht uitging	17
Opgebrand.....	19
Broeder trots.....	21
Zuster blij - verdriet.....	29
Zuster inzicht	37
Broeder twijfel.....	55
Zuster liefde.....	61
Broeder verstand	73
Zuster inspiratie.....	103
Broeder bewustzijn	109
Broeder angst.....	125
Broeder moed	173
Broeder kwaadheid	179
Welkom thuis	187

Deel 2: De mijmeringen, wegwijzers en gidsen onderweg

Mijmeringen van een geest in rust en Wegwijzers uit <i>'Een Cursus in Wonderen'</i>	199
Hier ben ik, ik ben bereid.....	203
Dit hoeft niet zo te zijn.	215
Maak opnieuw je keuze.....	227
Literatuur.....	243

Verdwaald, ontheemd en ver van huis,
tegen eigen grenzen aangevlogen.
Hard de grond geraakt,
vleugellam gemaakt.
Geknakt maar niet gebroken,
de blik naar binnen gekeerd en thuis gekomen.

Uitgerust, het hart geheeld, de ziel gevoed,
door inzicht weer uitzicht gekregen.
Geheeld en aangesterkt,
klaar om opnieuw uit te vliegen,
naar onbekende,
voor mijn ziel, voorbestemde oorden.

Voorwoord

De inhoud van dit boek kreeg vorm over een periode van zeven jaar. Het schrijven startte vanuit het diepste dal waarin ik ooit heb gezeten. Burn-out was de diagnose. Opgebrand, moe, ongelofelijk moe, en leger dan leeg. In de eerste weken was alles te veel en kon ik alleen maar slapen en huilen. Daarna gaapte ik woordeloos in de leegte, niets had nog zin. Slapeloosheid en angst werden mijn metgezellen.

Maanden gingen voorbij, tot een klein vonkje, een smeulend vuurtje werd en ik begon te schrijven. Woord voor woord werd mijn geest leeggemaakt en mijn hart geheeld. Stap voor stap, beetje per beetje vond ik de weg terug naar wat mijn ziel beroert en mijn geest vleugels geeft. In het eerste jaar werd er heel intensief, zelf bijna dagelijks, iets neergeschreven. Daarna lag het manuscript maanden onaangeroerd in een lade. Pas na 4 jaar werd een eerste poging ondernomen om de handgeschreven teksten uit te tikken. Er werden zelfs enkele minuscule stapjes ondernomen om het uit te geven. En er ging nog eens 3 jaar over voor er eindelijk een punt kon achter gezet worden.

Meer dan 80% van dit boek lag dus al die jaren gewoon te wachten om uiteindelijk het levenslicht te zien. Er moest niets meer aan veranderd of weggelaten worden. Dit is ook de reden niet waarom het zolang in de kast bleef liggen. Er

moest nog iets aan toegevoegd worden. Er moest nog een stuk 'leven' aan toegevoegd worden. Er moest nog één en ander doorleeft en afgewerkt worden. De ontmoeting met broeder kwaadheid, die ik tot op het laatst had uitgesteld, werd pas in 2018 aan het manuscript toegevoegd. En pas toen de ontmoeting met zuster inspiratie en mijn kinderlijke ik werd uitgeschreven, had ik het gevoel dat ik thuisgekomen was.

Toch leek het boek nog altijd niet af. Dit kon maar nadat ik, in zomer van 2019, gehoor gaf aan de gedachte: 'misschien moet ik het licht van *'Een Cursus in Wonderen'* even over dit manuscript laten schijnen'.

Dit dikke boek stond al tientallen jaren onaangeroerd in mijn boekenkast. Ik had verschillende keren een poging ondernomen om hem te lezen maar ik raakte nooit verder dan een aantal bladzijden. Het boek kon mij niet bekoren. Het leek een miskoop, hopeloos ouderwets, niet meer van deze tijd en helemaal niets voor mij.

Tot ik het eind 2015 toch nog eens oppakte, begon te lezen en diep geraakt werd. Dit keer kwam de boodschap wel binnen. Dit was de balsem die mijn hart nodig had. Dit was wat ik nodig had om de weg naar mijn ziel terug te vinden. Ondertussen ligt dit boek altijd binnen handbereik. Hoewel ik, in het begin, heel sceptisch stond tegenover de principes die in erin worden gehanteerd, werd ik er toch door geraakt. Hierdoor hebben ze in stilte hun werk gedaan. Ik ben ervan

overtuigd dat ik hierdoor de weg naar mijn hart teruggevonden heb. Meer nog, ik vermoed dat ze me hebben geholpen om mijn hart weer open te stellen, waardoor er terug vreugde, blijheid en onbevangenheid in mijn leven is gekomen. Gedurende 4 jaar heb ik de teksten die me het meeste raakten, neergeschreven in verschillende notitieboekjes. Ook mijn eigen mijmeringen en bedenkingen noteerde ik hierin.

Toen ik met het idee begon te spelen om citaten uit *'Een Cursus in Wonderen'* aan mijn eigen boek toe te voegen, nam ik deze notitieboekjes terug ter hand. Ik merkte, tot mijn verbazing op, dat ik sommige citaten meerdere keren neergeschreven had. Ik werd dus, op verschillende tijdstippen, door dezelfde teksten diep geraakt. Alleen deze passages en de eigen mijmeringen werden in dit boek opgenomen. De teksten uit *'Een Cursus in Wonderen'* wilde ik volledig tot hun recht laten komen. Ook de overdenkingen die ik opschreef, wilde ik niet vermengen in de verhaallijn van de innerlijke ontdekkingstocht. Daarom bestaat het boek eigenlijk uit 2 delen. De innerlijke ontdekkingstocht wordt beschreven in het eerste deel. De mijmeringen en wegwijzers onderweg werden opgetekend in deel 2. Dit zijn citaten uit *'Een Cursus in Wonderen'* en de mijmeringen en bedenkingen die ik in de periode van 2015 tot heden heb neergeschreven.

De geciteerde teksten waren voor mij wegwijzers die uiteindelijk zorgden voor een omslag in mijn denken. Er werd een gat geslagen in het eindeloos gepieker, er werd ruimte gemaakt voor een andere manier van denken. Er werd een andere weg aangeboden en ik was bereid om die weg te volgen. Op een zachte, maar heel consequente manier werd ik uit het ego-denken en de slachtofferrol weggeleid en op de weg naar mijn hart gezet. De dichtgeslagen deur werd op een kier en uiteindelijk wijd opengezet. Ik liep de weg van angst naar liefde, van intens verdriet naar diepe vreugde en van kleinheid naar grootsheid.

Ik heb lang getwijfeld over hoe en in welke volgorde ik de teksten zou schrijven. Ik heb nooit getwijfeld over de vraag of ik dit effectief wel zou doen. Dit stond vast zodra het idee in mijn geest opkwam. Uiteindelijk heb ik de teksten gewoon in de volgorde neergeschreven zoals ik ze in mijn notitieboekjes noteerde. Ik heb geen enkele poging gedaan om ze nader te verklaren of uit te leggen waarom ik door bepaalde teksten werd geraakt. Ze zijn krachtig genoeg, om zonder mijn toedien, de weg naar het hart te vinden en angst in liefde om te zetten. Woorden raken je en doen dingen op zijn plaats vallen. Iedere poging om dit uit te leggen is tevergeefs. Wie moet geraakt worden zal geraakt worden. Hierbij geldt wat Pascal Blaisse al zei 'het hart heeft zijn redenen die de rede niet kent'.

Ik hoop dat mijn boek harten mag raken en helen en een lichtpunt mag zijn voor hen die om welke reden dan ook in duisternis vertoeven.

Ik draag dit boek op aan allen die ik heb liefgehad, liefheb en nog zal liefhebben. Aan allen die ik heb ontmoet en die een stukje meeliepen op mijn levenspad. Dit boek is geschreven voor hen die, bewust of onbewust, mijlpalen waren en de richting van mijn leven hebben bepaald.

Ik draag het ook op aan allen, die om welke reden ook, in een diep dal zijn terecht gekomen en die net als ik alle stukjes moed moeten samenrapen om weer op te staan. Misschien vinden ze hierin een woord van troost, een stukje bemoediging, een blik van herkenning en een gevoel van erkenning.

En tot slot draag ik het op aan hen die ik moest achterlaten en pijn heb gedaan om mijn levensweg te kunnen gaan.

Deel 1
De innerlijke
ontdekkingstocht.

Een pen raakt papier.
De inkt maakt gedachten zichtbaar.
Ik wik en weeg mijn woorden.
Eenmaal neergeschreven worden ze
de zichtbare getuigen van wat ik denk en voel.
Woorden maken het verborgene zichtbaar.
Van wat zullen ze getuigen?
Van liefde of van angst?
De geest wordt leeggemaakt.
Het helingsproces kan beginnen.

De dag dat het licht uitging.

Ik weet nog exact op welke datum het licht uitging. Ik hoor me nog de woorden 'en nu is het genoeg' zeggen. Vlak daarna ging het licht uit. Een diepe duisternis kwam over mij heen en dekte mij toe. Ik viel stil maar het was nooit stil. In mijn geest was het nooit stil. Onophoudelijk spookten gedachten door mijn hoofd. Had ik te vroeg opgegeven? Moest ik niet gewoon doorgaan zijn? Mijn baan waar ik met hart en ziel van hield, kon ik toch zomaar niet opgeven? Dit was mijn levenswerk, mijn roeping, dit gaf mijn leven zin. Tegelijkertijd voelde ik diep in mijn hart dat het over was. Het was 17 jaar mooi en goed, heel goed geweest.

Nu was het tijd om mijn hart en ziel, die ik in dit project had gestopt, terug te halen. Het was tijd om de confrontatie met mijn innerlijke zelf aan te gaan. En voor mij was er maar één manier om dat te doen, met pen en papier. Op stap gaan in mijn innerlijke wereld en de gedachten, emoties en gevoelens een naam geven. Ze benoemen, een gestalte geven, ze al schrijvend zichtbaar maken. Het was tijd om mijn gedrag, hetgeen ik aan de buitenwereld toonde te toetsen aan mijn innerlijk drijfveren. Het werkte niet alleen confronterend, het was vooral helend.

Opgebrand

De zon was ondergegaan. Het vuur, dat hoog kon opblazen als iets of iemand het enthousiasme in mij ontstak, was uitgegaan. Wat overbleef was een hoop as, waar hier en daar nog iets lag in te smeulen. De vlam was uitgedoofd.

Rondom mij lagen scherven van stukgeslagen dromen, die niets ander deden dan mijn blote voeten bezeren. Ik liep op blote voeten want de moed was me in de schoenen gezonken. Ik had ze uitgedaan en de moed er uitgeschud en zo werd ik moedeloos. Mijn ziel was gekwetst en mijn hart leeg. Maar mijn hoofd, mijn geest was overbemand. Mijn geest was drukbezet gebied. Chaotisch, rusteloos, rumoerig, nooit stil. Dag en nacht spookten gedachten door mijn geest die onophoudelijk probeerden om elkaar te overtreffen. Ik weet niet meer hoelang ik in diepe duisternis heb vertoefd maar plots was er iets dat nu en dan oplichtte.

Een idee, probeerde zich een weg te banen doorheen mijn drukbezette geest en mijn aandacht te trekken. Soms kwam het naar de voorgrond om dan weer te verdwijnen tussen alle andere gedachten. Het bleef zich aanbieden tot ik er eindelijk naar luisterde en besloot om aan deze stem gehoor te geven. Wiens stem dit was zou ik pas veel later ontdekken maar het idee om een innerlijke tocht te maken, was geboren. In plaats van me constant, ongevraagd en onaangekondigd te laten

overmannen door de ongenode gasten in mijn geest, zou ik ze doelbewust gaan opzoeken. De strijdbijl, waarmee ik ze tot nu toe probeerde uit te roeien, werd begraven. Ik gaf mij over aan het idee, er was overgave. Het was tijd voor inkeer. Tijd om na te gaan wie zich ophield in mijn geest, wie mijn hart beroerde en wie mijn ziel bewaakte. Aan welke bewoners van deze innerlijke wereld had ik de meeste voeding verschaft?

Tot mijn grote vreugde zag ik een smeulend stukje, dat in de as lag, even ontvlammen. Het enthousiasme werd aangestoken en bracht mij in beweging. Er was voor het eerst sinds lang een reden om mij te bewegen. Ik had een beweegreden gevonden. Ik raapte alle stukjes moed, die me op deze tocht zouden helpen, bijeen. Hoogmoed liet ik liggen. Heldenmoed en overmoed zou ik niet nodig hebben. Vooral het stukje deemoed leek mij op dat moment het meest noodzakelijke goed. Ik raapte het op en stak het in mijn borstzakje, dicht bij mijn hart. De andere stukjes moed stak ik in mijn rugzak, die zou ik later misschien nodig hebben. De innerlijke ontdekkingstocht kon beginnen.

Broeder trots

Ik had nog maar een paar stappen gezet toen ik hem voor de eerste keer ontmoette. Broeder trots. Deze broeder kwam nooit naast mij lopen en ook nooit voor mij. Hij heeft me vaak geroepen en iedere keer weer moest ik achteromkijken. Ik moest enkele stappen teruggaan om met hem te spreken. Hij liep nooit een eindje mee. Telkens wanneer ik hem tegenkwam, werd ik overweldigd door zijn schoonheid. Broeder trots gaf mij een dubbel gevoel. Ik was begonnen aan een innerlijke ontdekkingsstocht en werd overweldigd door de uiterlijke schoonheid van de eerste broeder die ik tegenkwam.

Broeder trots was een lange, slanke persoonlijkheid. Hij leek jong. Zijn gelaat vertoonde geen enkel rimpeltjes. Hij liep met een elegantie die hem iets vrouwelijks gaf. Hij had lange slanke vingers die getooid waren met gouden ringen, bezet met diamanten. Ook om zijn hals droeg hij een gouden ketting. En ook de armband en het uurwerk waren van het puurste goud. Zijn kledij, zijn schoenen, alles zag er duur uit. Ik vroeg me af wat hij eigenlijk op mijn ontdekkingsstocht kwam doen. Hij was zo aards, zo werelds, zo niet-ik. En toch verblindde zijn uiterlijke schoonheid mij. Toen hij mij uitnodigde om rechtsomkeer te maken en aan de terugweg te beginnen was de verleiding groot. Ik vond het een eer dat

zo'n mooie persoonlijkheid me uitnodigde om aan zijn zijde te lopen. Ik liet mij dus echt verleiden en liep de paar stappen die ik had gezet terug tot bij broeder trots. De broeder begroette mij met een handdruk. En hierdoor kwam ik met een schok terug in de realiteit. Je kon eigenlijk niet spreken van een handdruk. Er zat geen druk in. De hand voelde koel en afstandelijk aan. Het gevoel dat deze begroeting me gaf was totaal tegenovergesteld aan de aantrekkingskracht die de uiterlijke schoonheid op mij had uitgeoefend. Hoewel de schoonheid oogverblindend was, had het plots iets onechts, iets onnatuurlijks en het verloor de kracht van zijn aantrekking. Het stootte mij af en ik wou na deze handdruk eigenlijk gewoon terug op pad gaan. Veel zou deze persoonlijkheid mij toch niet kunnen bijbrengen. Ik was op zoek naar mijn innerlijke schoonheid, niet naar schone schijn. Ik wilde broeder trots netjes bedanken voor zijn roep en me snel uit de voeten maken. Maar net toen ik dat wilde doen drong mijn voornemen weer tot me door. Ik zou luisteren naar het verhaal van elke persoonlijkheid die zich aan me voorstelde. En hoewel voornemens heel vaak gemaakt worden om niet na te komen, dit keer moesten ze wel nagekomen worden. Net toen ik broeder trots het woord wilde geven nam hij het woord.

'Weet je, niet iedereen hoeft de volledige tocht te lopen om tot inzicht en inkeer te komen. Dat is de reden waarom ik je snel heb teruggeroepen. Ik heb dit trouwens al heel vaak

gedaan. Ik heb je al heel vaak teruggeroepen vooral toen je op bepaalde kruispunten in je leven stond. Weet je, ik ben de stem die zegt dat je door moet gaan als je het niet meer ziet zitten. Ik ben het die voor jou de schone schijn op houdt. Ik ben diegene die zegt dat je niet moet luisteren naar wat anderen zeggen, maar je eigen ding moet doen. Ik ben diegene die voorkomt dat je zegt wat er op je hart ligt zodat je je gezicht niet verliest. Ik ben diegene die ervoor zorgt dat je de wapens opneemt en vecht voor je gelijk. Ik ben.'

'Stop', zei ik plotseling. Hoewel hij de waarheid sprak, kon ik het verhaal van broeder trots niet meer aanhoren. Ik wist dat ik vaak een beroep op zijn diensten had gedaan, maar nu leek hij mij de meest misleidende broeder te zijn die ik kende. Hij leidde mij totaal de andere kant op. Dit keer zou hij mij niet misleiden. De blindheid die zijn schoonheid mij zo vaak had bezorgd, maakte plaats voor een helder inzicht. Broeder trots wilde mij op gekende paden houden en weerhield mij om ongekende afslagen te nemen. En dat was nu net wat ik wilde gaan doen. Ik wilde net afscheid nemen toen broeder trots mij vroeg:

'Is er dan niets waarmee ik je van dienst ben geweest of kan zijn?'

'Natuurlijk', zei ik. 'Ik ben je dankbaar omdat jij het bent die me doet glunderen en stralen als ik mijn gaven en talenten heb gebruikt. Als ik iets tot stand heb kunnen brengen waarvan mijn hart van vreugde opspringt. En dat is ook